

Tereza (38): Sny se dají plnit, i když se všechno převrátí vzhůru nohama

...

Tereza se narodila v roce 1981 do funkční a milující rodiny. Odmala byla bystrá a učenlivá, dobře vycházela i se svými dvěma staršími bratry. Jako dítě byla tichá a uzavřená. Spíše než s holkami, vycházela s kluky. Učení ji šlo vlastně samo: po základní škole nastoupila na gymnázium a po maturitě se hned na první pokus

pravidelně cvičila. Přestala dokonce chodit do práce, aby se mohla péči o Terezu věnovat naplno a co nejvíce ji pomoci přiblížit se zpátky k normálnímu životu. I tak Terezu její nová situace nesmírně trápila. I přes dílčí úspěchy byla nešťastná, že je odkázána na druhé, a bylo jí líto, že nedostudovala svou vysněnou školu.

dál vyčerpanější, a to fyzicky i psychicky. Brzy bylo jasné, že už sama péči o Terezu nezvládne. Po společném poradě si Tereza podala žádost do odlehčovací služby, kam ji přijali na dobu jednoho měsíce. Pobyt v zařízení ale snášela jen těžko: i když s sebou měla všechny své milované osobní věci včetně počítače a maminka ji pravidelně navštěvovala, byla zpočátku velmi negativní a chovala se nepřijemně ke svému okolí, jak k personálu, tak k mamince. Po určité době ale její negativní postoj začal slábnout, Tereza si na nové prostředí pomalu zvykla a časem se i rozpovídala s ostatními obyvateli. Účastnila se společných akcí, které se v zařízení pořádaly, a postupně zjišťovala, že není ve své situaci sama. Společnost jí dělali lidé, které trápilo podobné postižení, a byli to lidé jako ona - v jejím věku, kteří v důsledku úrazu nebo nemoci skončili odkázáni na péči druhých. Také postupně zjišťovala, že i s postižením se dá dále žít: její spolubydlíci často sportovali, jezdili na výlety nebo studovali. Po skončení pobytu v odlehčovací službě odjížděla Tereza plná nových dojmů a hlavně odhodlání. Cítila se sebevědomější, pokornější, a hlavně si uvědomila, co všechno pro ni její maminka dělá a kolik jí to vlastně stojí sil - a začala si ji víc vážit. Kromě cenných zkušeností si z pobytu navíc odvážela i nová přátelství.

došla na práva. Zbýval jen krůček k naplnění jejího snu, stát se právničkou. V době studií ale prodělala těžký epileptický záchvat, na základě kterého ji v nemocnici objevili nádor na mozku. Během složité operace, která měla nádor odstranit, došlo k závažnému poškození mozku - Tereza se probudila z kómatu a zjistila, že je ochrnutá na všechny končetiny.

Terezin život nabral úplně jiný směr. Takřka ihned nastoupila na intenzivní rehabilitace, aby se jí vrátila alespoň část hybnosti. Vzhledem ke své uzavřené povaze ale svůj nový stav nesla velmi těžce, trpěla depresemi a úzkostmi. Její hlavní oporou jí byla rodina, hlavně maminka, která se o ní úzkostlivě starala - navštěvovala ji v rehabilitačních zařízeních, všemožně ji podporovala a vlévala jí naději do žil. Později s ní i v domácím prostředí

Rehabilitace se ale dařila a přinesla značné pokroky - v dnešní době Tereza ovládá pravou ruku a díky tomu může sama ovládat invalidní vozík a samostatně se přesouvat. Není tedy úplně odkázána na péči druhé osoby. Časem si za podpory maminky koupila počítač a speciální vybavení, aby ho mohla sama jednoduše ovládat. Začala postupně objevovat svět internetu a s ním i informace, které jí do té doby chyběly.

Terezina složitá situace si však začala vybírat daň jinde: na svou roli hlavní pečující osoby doplatila maminka, která byla čím

Ze dva měsíce se Tereza rozhodla do odlehčovací služby vrátit, tentokrát z vlastního rozhodnutí, a do služby se pravidelně vrací dodnes. Pobyt jí pokaždé dodá spoustu nových nápadů a sil; s přáteli, kteří služby také využívají, se účastní kulturních a společenských akcí, a to i v době, kdy pobývá s maminkou doma. Váží si rovnováhy, kterou se jí podařilo v její těžké situaci najít - dokud může využívat péče své rodiny, pravidelně se vydává do odlehčovací služby, aby její rodinní příslušníci mohli nabrat nové síly a ona sama prostřednictvím pobytu získala potřebný elán do života. (PR)

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

